

Jesu Kristi åpenbaring – nummer fire

Jesaja førti

Jeff Pippenger

2023-10-23

Budskapet i Jesu Kristi åpenbaring, som blir åpnet, omfatter identifikasjonen av det hebraiske ordet som er oversatt med «sannhet», og som blant annet representerer Kristi karakter som Alfa og Omega. At begynnelsen på en ting representerer enden på en ting, gjennomtrenger hele Bibelen, og Kristi karakter kommer til uttrykk i Bibelen, for Han er Ordet. Alfa og Omega er det elementet i Kristi karakter som Han selv identifiserer som beviset på at Han er Gud.

Jesaja kapittel førti markerer begynnelsen på en profetisk beretning som fortsetter helt til slutten av Jesajas bok i kapittel sekstiseks. Den begynner med å identifisere Trøsteren som blir sendt, som Kristus lover disiplene for å trøste dem ved hans bortgang, men Trøsterens komme finner sin fullkomne oppfyllelse, slik alle profetier gjør, i de siste dager. Jesajas og Jesu identifikasjon av Trøsterens ankomst peker på skuffelsen i bevegelsen til de hundre og førtifire tusen, som fant sted den 18. juli 2020.

Likevel sier jeg dere sannheten: Det er til gagn for dere at jeg går bort; for dersom jeg ikke går bort, kommer ikke Talsmannen til dere; men dersom jeg går bort, skal jeg sende ham til dere. Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om rettferdighet og om dom. Johannes 16,7.8.

Ordene «synd, rettferdighet og dom» er det Trøsteren vil bruke til å «irettesette» verden. Ordet som er oversatt med «irettesette», omfatter også betydningen å overbevise. De tre trinnene «synd, rettferdighet og dom» representerer det hebraiske ordet som er oversatt med «sannhet». Dette ordet er dannet av den første, den trettende og den siste bokstaven i det hebraiske alfabetet, og dette ordet uttrykker at Skaperen av alle ting er den første og den siste, Alfa og Omega. Når Trøsteren kommer til de skuffede hundre og førtifire tusen, vil Han overbevise dem, og deretter verden, om at Gud er Alfa og Omega.

Trøst, trøst mitt folk, sier deres Gud. Tal vennlig til Jerusalem, og rop til henne at hennes strid er fullendt, at hennes misgjerning er tilgitt; for hun har fått dobbelt av Herrens hånd for alle sine synder. En røst av en som roper i ørkenen: Rydd Herrens vei, gjør en veibane for vår Gud rett i ødemarken. Hver dal skal heves, og hvert fjell og hver haug skal senkes; det krokete skal bli rett, og ujevne steder til slette marker. Og Herrens herlighet skal åpenbares, og alt kjød skal se det sammen; for Herrens munn har talt. Jesaja 40:1–5.

Avsnittet identifiserer gjerningen til den siste Elias-budbæreren, som ble forbildet ved William Miller, som var blitt forbildet ved Johannes Døperen, som var blitt forbildet ved Elias, og som av Malaki var blitt identifisert som budbæreren som bereder veien for paktens budbærer. I den siste Elias-bevegelsen, når Herren sender Trøsteren for å styrke dem som er blitt skuffet og venter på Herren i en forsinkelsestid, skal «Herrens herlighet åpenbares, og alt kjød skal se det sammen».

Herrens «herlighet» er Hans karakter, og Jesu Kristi åpenbaring er en avforsegling av det element i Hans karakter som fremstilles som Alfa og Omega. Etter innledningen i de første fem versene spør «røsten av en som roper i ørkenen» Gud: «Hva skal jeg rope?»

En røst sa: Rop! Og han sa: Hva skal jeg rope? Alt kjød er gress, og all dets herlighet er som markens blomst. Gresset visner, blomsten falmer, for Herrens ånd blåser på det; sannelig, folket er gress. Gresset visner, blomsten falmer, men vår Guds ord står fast til evig tid. Jesaja 40:6–8.

Budskapet om Kristi karakter, som fremstilles som Alfa og Omega, er plassert innenfor islams symbolikk. I Esekiel trettisju blir dalen med de døde ben først ført sammen, og deretter brakt til liv ved det profetiske budskapet fra de fire vinder.

«Engler holder de fire vinder tilbake, framstilt som en rasende hest som søker å bryte seg løs og fare fram over hele jordens overflate, mens den bærer ødeleggelse og død i sitt spor.

«Skal vi sove helt på selve randen av den evige verden? Skal vi være sløve og kalde og døde? Å, måtte vi i våre menigheter ha Guds Ånd og pust innblåst i Hans folk, så de kunne stå på sine føtter og leve. Vi trenger å se at veien er smal, og porten trang. Men idet vi går gjennom den trange port, er dens vidde uten grense.» Manuscript Releases, bind 20, 217.

Den vrede hesten i Bibelens profeti er islam. Den vrede hesten blir holdt tilbake fra å utføre sitt ødeleggingsverk, slik det fremstilles ved at de fire vindene holdes tilbake av fire engler i Åpenbaringen 7. De holdes tilbake inntil de hundre og førtifire tusen er beseglet.

Og etter dette så jeg fire engler stå på jordens fire hjørner og holde jordens fire vinder tilbake, for at ingen vind skulle blåse over jorden, heller ikke over havet eller over noe tre. Og jeg så en annen engel stige opp fra øst, med den levende Guds segl; og han ropte med høy røst til de fire englene, dem som det var gitt å skade jorden og havet, og sa: Skad ikke jorden, heller ikke havet eller trærne, før vi har beseglet vår Guds tjenere på deres panner. Åpenbaringen 7:1–3.

De fire vinder som holdes tilbake, representerer tilbakeholdelsen av islam inntil beseglingen av Guds folk er fullført. Islam er fremstilt i Åpenbaringen som de siste tre av de sju basunene, og også som de tre veene.

Og jeg så, og jeg hørte en engel fly midt gjennom himmelen og si med høy røst: Ve, ve, ve over dem som bor på jorden, på grunn av de andre basunrøstene fra de tre englene som ennå skal blåse! Åpenbaringen 8:13.

Etter å ha introdusert de tre ve-basunene, identifiserer Johannes islams kjennetegn i kapittel ni. I vers fire i kapittel ni gis det Islam en befaling, som ble oppfylt i historien til Abubekr, den første lederen etter Muhammed.

Og det ble befalt dem at de ikke skulle skade gresset på jorden, heller ikke noe grønt, heller ikke noe tre, men bare de mennesker som ikke har Guds segl i sine panner. Åpenbaringen 9:4.

Uriah Smith identifiserte Abubekrs forhold til vers fire.

«Etter Muhammeds død ble han etterfulgt i ledelsen av Abubekr i år 632 e.Kr., og så snart han hadde fått sin myndighet og regjering fast etablert, utsendte han et rundskriv til de arabiske stammene, hvorfra følgende er et utdrag:

«Når dere utkjemper Herrens kamper, så opptre som menn, uten å vende ryggen til; men la ikke deres seier bli besudlet med kvinners og barns blod. Ødelegg ingen palmetrær og brenn ingen kornåkre. Hugg ikke ned frukttrær, og gjør ingen skade på buskapen, unntatt slike dyr som dere slakter for å spise. Når dere inngår noen pakt eller avtale, så hold dere til den, og la deres ord være til å stole på. Og mens dere drar frem, vil dere finne noen religiøse personer som lever tilbaketrukket i klostre og har satt seg fore å tjene Gud på den måten; la dem være i fred, og verken drep dem eller ødelegg deres klostre. Og dere vil finne en annen slags mennesker som hører synagogen til Satan til, og som har rakede isser; sørg for at dere kløver deres hodeskaller, og gi dem ingen nåde før de enten blir muhammedanere eller betaler skatt.»
Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 500.

Uriah Smith går videre med å identifisere to klasser av menn som skulle skilles ut av de islamske krigerne som Abubekr sendte ut for å føre krig mot Roma. Den ene klassen identifiserer han som katolske munk, som tilbad på søndag; og den andre klassen var de som tilbad på den sjuende dag. Islam skulle bare angripe solens tilbedere. Viktigere for våre overveielser er at menn, enten de holder søndagen eller sabbaten, symbolsk fremstilles som gress, grønne vekster og trær. De fire vinder i kapittel sju ble holdt tilbake fra å blåse over gresset inntil sabbatsholderne var beseglet.

Budbæreren for de hundre og førtifire tusens bevegelse spør Gud: «Hva skal jeg rope?» Han fikk til svar at hans budskap skulle være at Guds ord står fast til evig tid, og dette budskapet skulle settes inn i sammenhengen med vinden som blåser over gresset. Når Talsmannen blir sendt til de hundre og førtifire tusen som er blitt skuffet over en mislykket forutsigelse om islam, og som deretter erkjenner at de befinner seg i ventetiden i lignelsen om de ti jomfruene, blir de så underrettet av Talsmannen om at budskapet de skal frembære, er budskapet om islams rolle i Bibelens profetier. Talsmannens ankomst, i ventetidens historie, får dem til å stå.

Og han sa til meg: Menneskesønn, stå opp på dine føtter, så vil jeg tale til deg. Og ånden kom inn i meg da han talte til meg, og reiste meg opp på mine føtter, så jeg hørte ham som talte til meg. Esekiel 2:1, 2.

De står når de blir oppreist.

Og de av folkene og stammene og tungemålene og nasjonene skal se deres døde legemer i tre og en halv dag, og de skal ikke tillate at deres døde legemer blir lagt i graver. Og de som bor på jorden, skal glede seg over dem og fryde seg, og de skal sende gaver til hverandre, fordi disse to profetene plaget dem som bodde på jorden. Og etter tre og en halv dag kom livets Ånd fra Gud inn i dem, og de stod på sine føtter; og stor frykt falt på dem som så dem. Åpenbaringen 11:9–11.

De to trinnene med å stå opp, og deretter bli løftet opp som banneret, er også fremstilt av Esekiel i kapittel trettisju. Esekiels første trinn bringer sammen kroppsdelene til de døde, tørre benene som er i skuffelsens dal. Esekiels andre trinn er budskapet om de fire vinder, som er

beseglingsbudskapet, som er islams budskap.

Og han sa til meg: Menneskesønn, kan disse ben bli levende? Og jeg svarte: Herre Gud, du vet det. Og han sa til meg igjen: Profeter over disse ben, og si til dem: Dere tørre ben, hør Herrens ord. Så sier Herren Gud til disse ben: Se, jeg lar ånde komme inn i dere, og dere skal leve. Og jeg vil legge sener på dere og la kjøtt vokse fram på dere og dekke dere med hud og gi dere ånde, og dere skal leve; og dere skal kjenne at jeg er Herren. Så profeterte jeg slik jeg var blitt befalt; og mens jeg profeterte, lød det en lyd, og se, det ble en rasling, og benene føyde seg sammen, hvert ben til sitt ben. Og da jeg så etter, se, da kom det sener og kjøtt på dem, og huden dekket dem over det hele; men det var ikke ånde i dem. Da sa han til meg: Profeter til vinden, profeter, menneskesønn, og si til vinden: Så sier Herren Gud: Kom fra de fire vinder, du ånde, og blås på disse drepte, så de kan bli levende. Så profeterte jeg slik han hadde befalt meg, og ånden kom inn i dem, og de ble levende og stod opp på sine føtter, en overmåte stor hær. Esekial 37:3–10.

I det avsnittet hos Jesaja som vi nå betrakter, når Talsmannen kommer, står de opp på sine føtter; deretter løftes de opp på et høyt fjell som et banner og forkynner det «glade budskap», som er den sene regn, den tredje engels budskap.

Stig opp på et høyt fjell, du Sion, som bringer godt budskap! Løft din røst med kraft, du Jerusalem, som bringer godt budskap! Løft den opp, frykt ikke! Si til Judas byer: Se deres Gud! Se, Herren Gud kommer med sterk hånd, og hans arm skal herske for ham. Se, hans lønn er med ham, og hans gjerning går foran ham. Han skal fø sin hjord som en hyrde; lammene skal han samle med sin arm og bære dem ved sitt bryst, og dem som har diende unger, skal han lede varsomt. Hvem har målt vannene i sin hule hånd og utspent himmelen med spannet, og fattet jordens støv i et mål, og veid fjellene med vekt og haugene på vektskål? Hvem har rettleidet Herrens Ånd, eller hvem har undervist ham som hans rådgiver? Hvem rådførte han seg med, og hvem ga ham innsikt og lærte ham dommens sti og lærte ham kunnskap og viste ham forstandens vei? Se, folkeslagene er som en dråpe fra et spann og regnes som støv på vektskålen. Se, øyene løfter han opp som et støvkorn. Og Libanon er ikke nok til brensel, og dyrene der er ikke nok til brennoffer. Alle folkeslag er som intet for ham; de aktes av ham som mindre enn intet og tomhet. Jesaja 40:9–17.

De som er kommet ut av sine graver, løftes opp som et banner, eller, slik Jesaja identifiserer det, de føres til «et høyt fjell». Det høye fjellet er banneret, og det representerer dem som ventet på Herren i nølingstiden som innledes ved den første skuffelsen den 18. juli 2020.

Tusen skal flykte for trusselen fra én; for trusselen fra fem skal dere flykte, inntil dere er blitt tilbake som en stang på toppen av et fjell og som et banner på en høyde. Derfor vil Herren vente, så han kan være nådig mot dere, og derfor vil han opphøye seg, så han kan miskunne seg over dere; for Herren er rettens Gud. Salige er alle de som venter på ham. Jesaja 30:17, 18.

I Åpenbaringen elleve blir banneret tatt opp til himmelen.

Og de hørte en høy røst fra himmelen som sa til dem: «Kom opp hit.» Og de steg opp til himmelen i en sky, og deres fiender så dem. Og i samme stund ble det et stort jordskjelv, og

den tiende del av byen falt, og i jordskjelvet ble syv tusen mennesker drept; og resten ble grepet av frykt og ga himmelens Gud ære. Åpenbaringen 11:12, 13.

Åpenbaringen 11 fastslår at de to vitnene blir løftet opp til himmelen i samme stund som jordskjelvet. Jordskjelvet, som i fortidens historie ble oppfylt ved den franske revolusjon, er et forbilde på omveltningen av De forente stater ved søndagsloven. Banneret blir derfor løftet opp ved søndagsloven, og banneret forkynner deretter de «gode tidender» til hele verden.

Alle verdens innbyggere og alle som bor på jorden, se når han reiser et banner på fjellene; og når han blåser i en basun, så hør! Jesaja 18:3.

Banneret skal frembære de «gode tidender» når «basunen» lyder. Det siste basunbudskapet i Åpenbaringen er den sjuende basun, som er det tredje ve, som er islam. Jesaja, Johannes og Esekiel taler alle om de siste dager, og de motsier aldri hverandre.

Guds segl settes på Guds folk ved søndagsloven.

«Ingen av oss vil noen gang motta Guds segl så lenge våre karakterer har én eneste plett eller flekk på seg. Det er overlatt til oss å rette opp manglene i våre karakterer, å rense sjelens tempel for all urenhet. Da vil sildigregnet falle over oss, slik tidligregnet falt over disiplene på pinsefestens dag....»

«Hva gjør dere, brødre, i det store forberedelsesverk? De som forener seg med verden, mottar verdens preg og forbereder seg på dyrets merke. De som ikke stoler på seg selv, som ydmyker seg for Gud og renser sine sjeler ved å lyde sannheten, disse mottar himmelens preg og forbereder seg på Guds segl i sine panner. Når forordningen går ut og stempelet blir påtrykt, vil deres karakter forbli ren og plettfri i all evighet.» Testimonies, bind 5, 214–216.

Selv om dekretet blir håndhevet ved søndagsloven, vil de som mottar seglet, måtte ha en karakter som er forberedt for seglet før søndagsloven, for søndagsloven er den krisen som alle krisene i Guds ord peker frem mot. Det er «krisen», eller «ropet», ved midnatt i lignelsen om de ti jomfruene.

«Karakteren åpenbares i en krise. Da den alvorlige røsten ved midnatt lød: ‘Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte ham,’ våknet de sovende jomfruene av sin søvn, og det ble klart hvem som hadde gjort forberedelse til begivenheten. Begge parter ble overrasket, men den ene var beredt for nødsituasjonen, og den andre ble funnet uforberedt. Karakteren åpenbares av omstendighetene. Nødstilfeller bringer frem karakterens sanne beskaffenhet. En eller annen plutselig og uventet ulykke, sorg eller krise, en uventet sykdom eller angst, noe som bringer sjelen ansikt til ansikt med døden, vil bringe frem karakterens sanne innerste vesen. Det vil bli åpenbart om det finnes noen virkelig tro på løftene i Guds ord eller ikke. Det vil bli åpenbart om sjelen blir opprettholdt av nåden, om det er olje i karet med lampen.»

«Prøvelsetider kommer over alle. Hvordan forholder vi oss under Guds prøve og lutring? Slukner våre lamper? eller holder vi dem fremdeles brennende? Er vi forberedt på enhver nødsituasjon ved vår forbindelse med Ham som er full av nåde og sannhet? De fem kloke jomfruene kunne ikke meddele sin karakter til de fem dårlige jomfruene. Karakteren må

formes av oss som enkeltindivider.» Review and Herald, 17. oktober 1895.

De vise jomfruene trengte oljen før ropet lød, for når midnattskrisen kommer, er det for sent å skaffe seg oljen.

«Det finnes en ånd av desperasjon, av krig og blodsutgytelse, og den ånden vil tilta helt til tidens ytterste avslutning. Så snart Guds folk er beseglet i sine panner,—det er ikke noe segl eller merke som kan sees, men en befestelse i sannheten, både intellektuelt og åndelig, slik at de ikke kan rokkes,—så snart Guds folk er beseglet og beredt for rystelsen, vil den komme. Ja, den har allerede begynt; Guds dommer hviler nå over landet for å gi oss advarsel, så vi kan vite hva som kommer.» Manuscript Releases, bind 1, 249.

Guds segl er en grunnfestelse i sannheten, både intellektuelt og åndelig. Dette seglet kan ikke ses, men banneret vil bli sett, for det er den eneste måten verden kan bli advart på. Derfor finnes det en tid da seglet ikke kan ses, og denne etterfølges av søndagsloven, da seglet må ses.

«Den Hellige Ånds verk er å overbevise verden om synd, om rettferdighet og om dom. Verden kan bare advares ved å se dem som tror sannheten, helliget ved sannheten, handle etter høye og hellige prinsipper og i høy, opphøyet forstand vise skillelinjen mellom dem som holder Guds bud, og dem som tramper dem under sine føtter. Åndens helliggjørelse markerer forskjellen mellom dem som har Guds segl, og dem som holder en falsk hviledag. Når prøven kommer, vil det tydelig bli vist hva dyrets merke er. Det er søndagshelligholdelse. De som, etter å ha hørt sannheten, fortsetter å holde denne dagen for hellig, bærer underskriften til syndens menneske, han som tenkte å forandre tider og lover.» Bible Training School, 1. desember 1903.

Seglet som må oppnås før søndagsloven, er den fullstendige utviklingen av Kristi karakter, og det er usynlig, unntatt for engler. Seglet som blir sett ved søndagsloven, er dem som holder den syvendedags sabbat, for den er seglet, eller tegnet, på Guds folk.

Tal også du til Israels barn og si: Sannelig, mine sabbater skal dere holde; for det er et tegn mellom meg og dere gjennom deres slekter, for at dere skal vite at jeg er Herren som helliger dere. 2 Mosebok 31:13.

Beseglingen av de hundre og førtifire tusen begynte den 18. juli 2020 og må være fullført før søndagsloven.

Alle dere som bor i verden, og dere som bor på jorden, se når han løfter opp et banner på fjellene; og når han blåser i en trompet, så hør! Jesaja 18:3.

De sju tordnene, som nå er blitt åpnet, viser at historien om de hundre og førtifire tusen er verket med å forkynne et budskap som er plassert innenfor sammenhengen av trompetadvarselen om det tredje ve. Islams trompet i Bibelens profeti er det som lyder ved banneret som blir løftet opp av graven.

De fire kjennemerker i hver reformlinje, som svarer til de fire kjennemerker i historien fra 1840 til 1844, fastslår at hvert av de fire trinnene i hver reformlinje alltid har det samme tema. Det første kjennemerket i historien om de hundre og førtifire tusen, som ble representert ved 1840 til 1844,

var bemyndigelsen av budskapet den 11. september 2001. Dette kjennemerket var islam. Det andre kjennemerket i den parallelle historien for de hundre og førtifire tusen var skuffelsen den 18. juli 2020. Dette kjennemerket var en forutsigelse om islam som var blitt fordervet ved anvendelsen av tid. Det tredje kjennemerket, som markerer midnattsropet, er en korreksjon av den mislykkede forutsigelsen om islam. Korreksjonen representerer forkastelsen av anvendelsen av tid. Det fjerde kjennemerket er søndagsloven, hvor banneret som løftes opp, blåser i den syvende basun, som er det tredje ve, som er islam.

Jesaja kapittel førti angir utgangspunktet for de neste tjueseks kapitlene. Dette utgangspunktet er lokalisert i Johannes' åpenbaring kapittel elleve, når de to profetene som plaget folket, blir ført tilbake til livet. Talsmannen oppvekker dem og bringer dem til stående stilling, og deretter blir de løftet opp til himmelen. Jesaja identifiserer Elias-budbæreren som røsten som roper i ødemarken. Denne budbæreren spør så hva hans budskap skal være, og han blir fortalt, i profetisk symbolikk, at Islams budskap er en basunadvarsel som banneret forkynner. Men den eneste måten Islam kan fremstilles som advarselsbasunen i de siste dager på, er ved å identifisere fortidens Islam. Islams begynnelse, slik den ble forstått av millerittene og slik den er grafisk fremstilt på Habakkuks to hellige tavler, må benyttes for å identifisere Islam i det tredje ve.

Jeg var i Ånden på Herrens dag, og hørte bak meg en høy røst, lik lyden av en basun.
Åpenbaringen 1:10.

Johannes hørte i Åpenbaringen lyden av en basun bak seg, og Johannes representerer de hundre og førtifire tusen som hører en røst fra fortiden. Røsten bak Johannes, som representerer lyden av en basun fra fortiden, er pionerforståelsen av at basunene var Guds dommer over søndagsgudsdyrkelsen. De fire første basunene ble rettet mot det hedenske Roma som svar på den første søndagsloven vedtatt av Konstantin i år 321. Den femte og sjette basun, som er det første og andre ve, representerer Guds dommer over det pavelige Roma etter at også det vedtok en søndagslov på konsilet i Orléans i år 538. Islams tredje ve kommer når søndagsloven blir vedtatt i De forente stater. Da blir banneret løftet opp og identifiserer Islams profetiske rolle, basert på Islams innledende rolle.

Budskapet som forkynnes av banneret, kan bare bli stadfestet når budskapet settes inn i sammenhengen Alpha og Omega. Etter denne innledningen i Jesaja kapittel førti blir den sterkeste og mest direkte bibelske framstillingen av Gud som Alpha og Omega lagt fram gjennom flere påfølgende kapitler. Disse kapitlene er Jesajas framstilling av Jesu Kristi åpenbaring, som «Gud gav ham» for å «vise sine tjenere det som snart må skje; og han sendte bud ved sin engel og gjorde det kjent for sin tjener Johannes», som skrev det «i en bok, og» sendte «den til de sju menighetene».

Vi vil behandle de følgende kapitlene i Jesaja i den neste artikkelen.

Salig er den som leser, og de som hører ordene i denne profeti og holder fast ved det som er skrevet i den; for tiden er nær. Åpenbaringen 1:3.